

[Tesdaorpf.]

domme i forvejen havde fået den største byrde, og fordi det derfor ikke bliver dem, der har frit korn, når de skal fodre besætningerne, men det bliver de mellemstore ejendomme, som også opgørelsen fra Tolvmandsforeningerne viser på det bilag, som vil følge betænkningen. Det bør tilføjes, at for de større landbrugs vedkommende, som kommer til at mangle korn til deres dyr, vil de opgivne tal blive fordoblet, idet man bibeholder udskrivningen af korn på skov.

Ikke mindst på baggrund af denne forhøjede udskrivning synes jeg, jeg har ret i at bemærke, hvad jeg også sagde ved første behandling, at det har værdi for samfundet at bevare de større landbrugsejendomme. Hvad ville man gøre i dag med det foreliggende kornlovsforslag, hvis man ikke havde større ejendomme, der var villige til at producere og aflevere korn på de nævnte betingelser? Jeg synes, det er rigtigt, og jeg synes ikke, der er grund til at sige mere om den ting i dag. Det var altså den ene fejl, som blev begået, at man udskriver mere korn end oprindeligt tænkt.

Den anden ting, som ikke holdt stik ved forliget, var, at når erhvervene, deriblandt landbruget, skulle yde deres part, skulle lønmodtagerne gennem en regulering af pristalsordningen have ydet deres part, men dette blev ikke opfyldt. Man gjorde ganske vist en begyndelse, som man selvfølgelig ikke skal bagatellisere, men jeg kan roligt sige som min overbevisning, at man kan være sikker på, at man bliver nødt til at gå videre, hvis man vil klare vore vanskeligheder, også ad den vej.

Disse to ting: at man ikke nøjes med brødkornudskrivningen, og at andre ikke har ydet deres part, er vel også grunden til, at det ærede medlem hr. Hans Pinstrup, således som han giver udtryk for i betænkningen, ikke kan medvirke til dette lovforslags gennemførelse. Jeg kan ikke følge det ærede medlem, når han indtager et så negativt og så nemt standpunkt, fordi han ikke helt kan få sin vilje; så kom der jo aldrig noget i gang. Når man som i dette tilfælde skal søge at bremse inflationens hjemlige årsager, gælder det om at få begyndt. Det er på høje tid, og spillet om, hvem der skulle begynde, kunne dårligt tåle at blive spillet længere. Derfor har nu den stærke part, som landbruget er, fordi landbruget hjemfører så stor en del af vor valuta, spillet ud. Det synes jeg at den stærke part har gjort ret i.

Udvalgets ærede ordfører har redegjort for ændringsforslagene enkeltheder på en

måde, som jeg kan tilslutte mig, og jeg vil blot tilføje et par enkelte bemærkninger.

Jeg har givet udtryk for min mening om ændringen af skalaen for den forøgede udskrivning, og jeg skal ikke gøre det en gang til.

Jeg synes, det er en forbedring, at det nu kun kræves, at arealet med korn skal være mindre end 35 pct. af det samlede areal med ager og eng, for at der skal kunne tages forbehold. Det burde måske have været 33 pct., ligesom de 60 pct. med eng og marsk i § 2 nok burde have været 50 pct. Jeg går ud fra, at der med ordet „eng“ er ment virkelig eng, ikke udyrkelige arealer i forbindelse med mose, søbred eller lignende.

Om alle disse procenter gælder det, at det er noget, man har kunnet enes om, og — det vil jeg gerne sætte en streg under — da det gælder om at få skaffet korn frem, så nytter det ikke at give folk for store muligheder til ikke at dyrke korn, hvis de har arealer, der egner sig dertil. Det er det, der er realiteten, selvom den er bitter, det må man ikke glemme.

Jeg vil gerne til slut om det såkaldte skovkorn sige følgende. Begrebet skovkorn dækker over mere end den uretfærdighed, at en mand, som ejer en skov, foruden at han dyrker korn, skal aflevere mere korn af den grund. Man taler altid om det, som om det kun gjaldt for skovene alene. Den samme uretfærdighed er tilstede, hvis man kræver af en mand, som ejer en sø, en hede, en frugtplantage el. lign., hvor der faktisk ikke kan dyrkes en tønde korn, at han skal aflevere mere korn af den grund. Det er rigtigt, som Dansk Skovforening gør opmærksom på i sin skrivelse, at der ingen saglig begrundelse er for denne øgede aflevering, men man har altså ment, at den gamle bestemmelse fra den tidligere kornlov om de 8 pct. var nogenlunde egnet til at undgå de mange små og upraktiske fra-drag i den samlede grundværdi, uden at man samtidig fik de store uretfærdigheder. Jeg synes, at de 8 pct. i hvert fald skulle have været sat ned, men jeg bøjer mig for den kendsgerning, at udvalgets flertal ikke har ment at kunne ændre dette forhold.

Jeg glæder mig over, at § 6, stk. 4, udgår, og at landbrugsministeren får bemyndigelse til at give landmændene terminstillæg for det afleverede korn. Jeg havde gerne set, at disse terminsbetalinger var blevet fastsat i loven. Jeg synes i og for sig, det havde været rimeligt at gøre det. Jeg føler mig overbevist om, at det både er nødvendigt og klogt at indføre disse terminsbetalinger for at undgå, at lagrene bliver overfyldt, og jeg håber og